

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. F.**
oskarżonego z art. 160 § 2 i 3 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 września 2024 r.
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania
od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 4 kwietnia 2024 r., sygn. akt V Ka 217/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Zgierzu
z dnia 4 grudnia 2023 r., II K 1181/20,
na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca oskarżonego A. F. wniósł kasację, w której sformułował rażącego zarzut naruszenia prawa procesowego skutkującego wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

We wniesionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca zawarł także wniosek o wstrzymanie wykonania w całości prawomocnego wyroku Sądu

Okręgowego w Łodzi z uwagi na podniesiony w kasacji zarzut, który ze względu na charakter uzasadnia przypuszczenie jego uwzględnienia. Nadto, jak dalej wywodził, ewentualność uchylenia wyroku, a następnie uniewinnienia oskarżonego, będzie skutkowało koniecznością zwrotu przez oskarżycieli posiłkowych zasądzonego zadośćuczynienia jako świadczenia nienależnego.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie wskazywał w swoich judykatach, że rozwiązanie ujęte w art. 532 § 1 k.p.k., stanowiące odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.), ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z niego jest możliwe dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Dokonując badania niniejszej kasacji tylko z punktu widzenia ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, należy stwierdzić, że na gruncie analizowanej sprawy nie zachodzi, pomimo podniesienia przez skarżącego zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., oczywistość i jednoznaczność sygnalizowanego uchybienia. Zgodnie z powoływanym zresztą przez obrońcę orzecznictwem Sądu Najwyższego brak podstaw, aby *a priori* zakładać, że każdy sędzia powołany na wyższe stanowisko z udziałem w tej procedurze Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), nie spełnia standardu bezstronności i niezawisłości. Poczynienie w tym zakresie kategoriycznych ustaleń wymaga przeprowadzenia stosownego postępowania testowego, w szczególności z uwzględnieniem kryteriów wskazanych w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu

Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022 r., z. 6, poz. 22) oraz w powołanych w tej uchwale orzeczeniach organów międzynarodowych.

Powyższe może zostać zrealizowane dopiero po pozyskaniu stosownej dokumentacji, w tym z akt osobowych sędziego oraz z materiałów KRS pozwalających na odtworzenie samego przebiegu procedury konkursowej.

Sąd Najwyższy nie stwierdził w związku z tym wystąpienia w realiach badanej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do uznania, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. Dotyczy to także tej części rozstrzygnięcia, która związana jest z zasądzonym zadośćuczynieniem oraz wyłącznie hipotetycznym założeniem co do uniewinnienia A. F. (stwierdzenie bezwzględnej przyczyny odwoławczej pociąga za sobą wyłącznie – w takim jak w tej sprawie układzie procesowym – konieczność powtórzenia dotkniętego taką wadą postępowania apelacyjnego).

Nie przesądzając zatem ostatecznego efektu wniesienia kasacji uznać należało, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]

[ms]